

Formanden:

Fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 10:38

Kl. 10:38

Anne Grete Holmsgaard (SF):

I politik skal man vælge sine våben og sine strategier på en måde, så man har rimelig sikkerhed for, at man får en succes ud af det. Og jeg vil godt gentage, at det at kræve en protokol som en forudsætning for en ratifikation på nuværende tidspunkt ikke er en strategi, som er gangbar. Vi diskuterede det også forleden dag. Nogle herinde siger, at det jo er meget, meget svært at ændre udstationeringsdirektivet, for det er der en række lande der er imod. Jamen hvad tror man så chancen er for, at der bliver enstemmighed om en protokol på et tidspunkt, hvor der faktisk er ni lande, der har ratificeret traktaten? Det er det ene, jeg vil sige til det.

Det andet er, at jeg mener, at det er en vildfarelse at sige – som både Enhedslisten og Dansk Folkeparti siger i dag – at dette er den eneste mulighed for at sikre konfliktretten. Det er simpelt hen en opgivenesshed, som jeg på ingen måde deler. Jeg er meget mere fighter end det.

Kl. 10:38

Formanden:

Ja, og det er hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 10:39

Morten Messerschmidt (DF):

Pludselig forstår jeg den idéfattigdom, der kendetegner SF, for hvis SF kun formulerer sine mål ud fra, hvad der realistisk kan gennemføres, er det klart, at tankerne så også må blive meget små. Det er klart, at man derfor heller ikke vil kunne forstå problemet med de domme, som vi nu en gang har.

Men sagen er altså, at der kun er to muligheder, hvormed man kan forhindre et fortsat angreb på aftalemodellen. Den første er, at man ændrer traktatens artikel 28 og 30. Det er nok endnu sværere end at få en protokol, som er mulighed nummer to.

Lige nu har vi jo et momentum, lige nu har vi alle tiders chance for rent faktisk at få den her protokol, fordi Irland skal stemme den 12. juni, så kan fru Anne Grete Holmsgaard ikke godt se, at hvis de øvrige statsledere rundt omkring i EU skulle sige nej til at lave en sådan protokol, ville det da i den grad være at sætte fru Anne Grete Holmsgaards projekt i Irland over styr?

Afslutningsvis kunne jeg egentlig godt tænke mig at høre svaret på spørgsmålet: Er modstanden mod en protokol noget, som kendetegner

hele SF's folketingsgruppe, eller er det sådan et særstandpunkt, som fru Anne Grete Holmsgaard står relativt alene med?

Kl. 10:41

Formanden:

Fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 10:41

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil bare sige to ting. Det første er en gentagelse af, hvad jeg tidligere har sagt til hr. Morten Messerschmidt, og det er, at man skal vælge sine strategier, så man har maksimal mulighed for at få succes med dem. Og jeg mener ikke, at strategien med at kræve en protokol på nuværende tidspunkt er den strategi, der giver bedst chance for succes.

Med hensyn til det andet om SF's folketingsgruppe: Nej, det er selvfølgelig ikke et særstandpunkt, jeg har, når jeg står her. Jeg er ordfører for SF, og vi har haft en grundig diskussion af det. Vi har haft en grundig diskussion af protokoller, og vi har haft en grundig diskussion af at tage ting op på topmøder. Jeg vil så bare gentage, at vi arbejder med hele det spektrum inden for EU-sporet, der hedder topmøder, ændring af udstationeringsdirektivet, præcisering af proportionalitetsprincippet osv. Vi arbejder med alle muligheder, og selvfølgelig arbejder vi med det, vi gør, fordi vi er et proeuropæisk parti – nemlig at mobilisere på europæisk niveau.

Kl. 10:42

Formanden:

Ja tak, og så er det fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 10:42

Line Barfod (EL):

Fru Anne Grete Holmsgaard spørger, om vi mener, at det er den eneste mulighed for at sikre konfliktretten og for at sikre, at vi kan kræve ordentlige løn- og ansættelsesvilkår. Selvfølgelig er det ikke den eneste mulighed. Hvis det går så galt, at SF og Socialdemokraterne i dag ikke vil være med til at sikre konfliktretten, ikke vil være med til at sikre, at vi kan kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår; hvis det går så galt, at der bliver sagt ja i alle de andre EU-lande, uden at man får sikret strejkeretten, og uden at man får sikret, at vi kan kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår, så må vi selvfølgelig ud og mobilisere fagbevægelsen, venstreorienterede partier og alle dem, der vil kæmpe for ordentlige løn- og arbejdsvilkår i Europa. Men det kommer til at tage mange, mange år at få det kæmpet igennem, og der kan gøres utrolig meget skade, laves rigtig meget so-